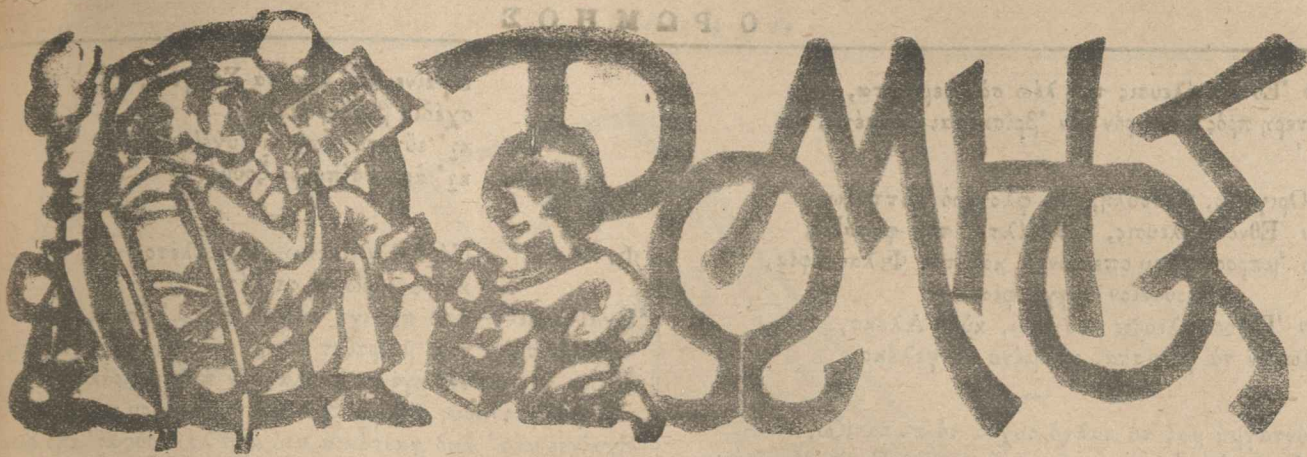

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὄν εκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς μηνὸς Ἰουνίου,
τῆξις κάθε κρανίου.

Ποῦντος δέκα καὶ ἑπτακόσα
καὶ ἑστὴν Κίνα κάσα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Σήκω, μωρὲ σαράβαλο, καὶ σήκωσε παντιέρα,
ἀπὸ σπουδαῖα πράγματα καὶ σὺ βαρεῖς ἀέρα.
Ὁ Περικλῆ, βρὲ Περικλῆ, τὸ ξαφνικὸ χαμπέρι;
Ἔθνοσυνέλευσι μέσα ἑστὸ καλοκαίρι.
Ἔθνοσυνέλευσι, καταλαβαίνεις, μπουφο;
Ὁ Ροδεσιέρου φόρεσε καὶ τοῦ Μαῤῥα τὸν σκούφο,
Ἔθνοσυνέλευσι... ψυχοῦλα μου τί γλέντι!...
ἢ μάννα τὸ παιδί καὶ ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.

Πετῶ τὴν σκούφια μου ὕψηλὰ
καὶ ταρλαμπούμπα τραλαλὰ,
ἐμπρὸς καὶ πίσω μου κροτῶ
καὶ Ἔθνοσυνέλευσι ζητῶ.

Ὁ τὸν περίφημον Δημοτικὸν Συμβούλιον
μας τὴν φέρη, Περικλῆ, τὸν κυνικὸν Ἰούλιον.
Ἐσλιν τὸν βροντόφωνον βροντόφωνος χαιρετά,
δὲν σοῦ βραστᾶ; μεταβολή,
Ἔθνοσυνέλευσις λαλεῖ,
καὶ ἀστράφτει μπαγιονέτα.

Ὁ μᾶς τὴν μαγεῖρεψε, τὴν ἔρριψε σὰν μπόμπα,
καὶ ἐγὼ τὸν Ἐσλιν χαιρετῶ,
καὶ Ἔθνοσυνέλευσις ζητῶ
ὁ σπαλιταὶς στρατηγῶ, μὲ τοῦ σπητιῶ τὴν ρόμπα.

Φορῶ κονκάρδαις κόκκιναις, κορδόνια καὶ σειρήτια,
σὲ καφφενίδες πηλαλῶ, σὲ δρόμους καὶ σὲ σπήτια,
καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν τὸ κήρυγμα κηρύττω,
τῆς Ἔθνοσυνελεύσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω.

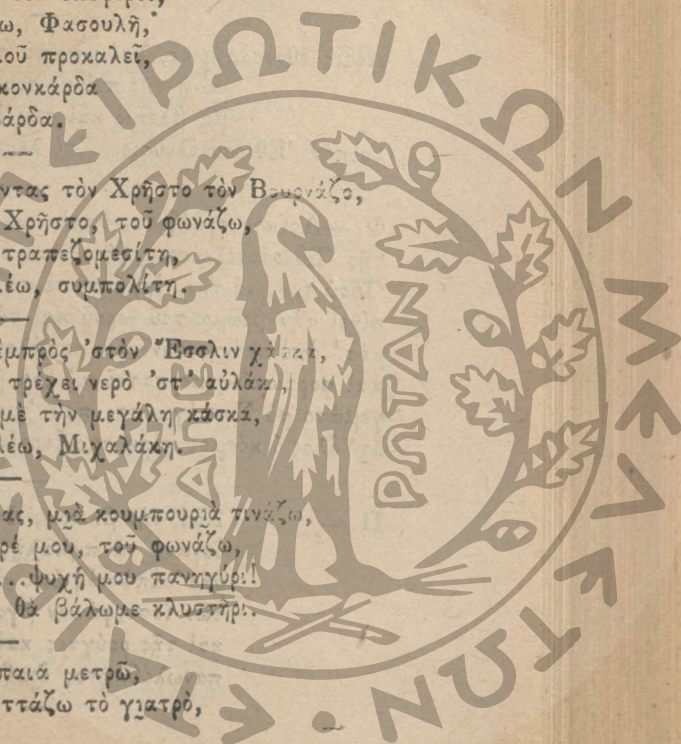
Π. — Καὶ ἐγὼ τὸ ξέρω, Φασουλῆ, τὸ φοβερὸ χαμπέρι,
ὁ σθέρκος ὁ Ρωμαϊκὸς ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
καὶ ἐγὼ τὸ ξέρω, Φασουλῆ,
καὶ ἐρεθισμὸν μοῦ προκαλεῖ,
καὶ βάζω μιὰ κονκάρδα
καὶ ξεφωνίζω βάρδα.

Ἐρίσκω ἔμπροστά μου τρέχοντας τὸν Χρῆστο τὸν Βουρνάκο,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις, κύρ Χρῆστο, τοῦ φωνάζω,
καὶ τὸν Φωτίου συναντῶ τὸν τραπέζομεσίτη,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, συμπολίτη.

Σήκω, μωρὲ Ρωμαϊκο, καὶ ἐμπρὸς ἑστὸν Ἐσλιν χαιρετά,
τρέχουν σπουδαῖα πράγματα, τρέχει νερό στ' αὐλάκι,
βλέπω καὶ τὸν Κατσιμπαλῆ μὲ τὴν μεγάλη χάσκα,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, Μιχαλάκη.

Νὰ καὶ ὁ γιατρὸς ὁ Πούμπουρας, μιὰ κουμπουριά τινάζω,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις, γιατρέ μου, τοῦ φωνάζω,
ὦχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι!... ψυχὴ μου πανηγυρί!
ἑστὸ πρῶτο μας τὸ Σύνταγμα θὰ βάλωμε κλιστήρι.

Τῆς Ἔθνοσυνελεύσεως τὰ τρόπαια μετρῶ,
μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλον κυττάζω τὸν γιατρὸ,

λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις τοῦ λέω σὺν ρεμπέτα,
καλλίτερη πρὸς τὸ παρὸν δὲν 'βρίσκεται ρετσέτα.

Τὸν 'Οριγῶνη, Φασουλῇ, τὸν φλογερὸ κυττάζω,
λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις, κύρ Μίλτο, τοῦ φωνάζω,
βλέπω 'μπροστά μου σπεύδοντα καὶ τὸν Φιλαδελφία,
σπουδαῖον συγγραφέα,

λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, κύρ 'Αλέκο,
'τελείωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γελέκο.

Τὸ Σύνταγμά μας τὸ παλὸν συχνὰ τὸ ταλανίζω,
μὰ καὶ τὸν Λάμψα συναντῶ, πούχει τὴν Γκράν Μπρετάνια,
λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις, κύρ Στάθη, ξεφωνίζω,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν τρελλαίνομαι καὶ φέρε μὴ σαρμπάνια.

Τὸν 'Εσπλιν στεφανώσετε, 'στὸ πόδι, συμπολίται,
τὸ καθεστὼς ἐπάληψε καὶ ὁ κόσμος τὸ 'σιχάθη,
μὰ νὰ 'μπροστά μου καὶ ὁ Χοῖδᾶς, Στάθης καὶ αὐτὸς καλεῖται,
λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις θὰ κάνωμε, κύρ Στάθη.

Σήκω, κυρίαρχε λαέ, ποῦ σήμερον ἀσπαίρει,
μὰ νὰ 'μπροστά μου, Φασουλῇ, καὶ ὁ γίγας Καλλισπέρης,
λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, Ροδεσπέρης,
ὁρεβουὰρ καὶ χαῖρε.

'Εθνοσυνέλευσιν βροντῶ
σὲ κυρίαρχους δούλους,
μὰ καὶ τοὺς ἄλλους συναντῶ
Δημοτικούς Συμβούλους.

Κάτω τὸ πτώμα τὸ παλὸν
'στοὺς πατριώτας σκούζω,
καὶ πάω μὲς 'στὸ καπηλειὸ
καὶ πίνω μ' ὄλους οὔζο.

Κέρνα, καυμένη παππαδιά,
κέρνα τὰ σίκικα παιδιὰ,
ποῦ τὴν 'Εθνοσυνέλευσις θὰ φέρουνε μὲ φούρια,
καὶ τὰ παλὰ θ' ἀλλάξουνε, θὰ γίνουνε καινούρια.

Λέξεις ἔθνοσωτήριος, λαέ μου παντογνώστα,
μόνη τῆς πείνας σου τροφή,
μὰ βλέπω καὶ τὸν Χριστοφῇ,
λοιπόν 'Εθνοσυνέλευσις... τί λὲς καὶ σὺ, κύρ Κώστα ;

Φ.—Λοιπὸν φρυάξετε, λαοί, φῶς νέον γεννηθῆτω,
τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω.
'Ἰδοὺ τὴν, νὰ τὴν, ἔρχεται σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ μας,
πίνει τὴν βρώμα τοῦ νεροῦ καὶ τὸ νερὸ τῆς βρώμας,
μέσ' ἀπὸ σκόνης σύννεφα κατάλευκη προβάλλει
καὶ φορτωμένη περπατεῖ μ' ἓνα βαθὺ τσουβάλι
γεμάτο μὲ Σύντάγματα, ποῦ 'γίνηκαν κουρέλια,
κι' ὅλος ὁ κόσμος γύρω τῆς ξεραίνεται 'στὰ γέλοια.

Π.— Νὰ! τὴν βλέπω, Φασουλῇ,
δυνατὰ νὰ πηλαλῇ,
μέσ' ἀπὸ τὰς ὑπονόμους
τῶν ἱσπεφάνων βγαίνει,
καὶ τῆς ρούγαις καὶ τοὺς δρόμους
πανωλόβλητος διαβαίνει.

Βγαίνει καὶ ἀπὸ τὰ Σφαγεία,
σχέδια βυσσοδομεῖ,
κι' εὐχεταὶ ζωὴ καὶ ὑγεία
κι' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

Φ.— Νά! τὴν βλέπω, Περικλέτο,
καὶ φοράω τὸ στιλέτο.

Βγαίνει μέσ' ἀπὸ πελάγη φορτωμένη μ' ἀστακούς
κι' ἐρὶ πάλι τοὺς μοιράζει 'στῆς στεριᾶς τοὺς Ναυτικούς,
δίπλα τῆς ἀπαλλαγέντης πηλαλοῦν πολεμοκράτες,
καὶ μὲ γδοῦπους καὶ μὲ βρόντους νικηφόρου μουσικῆς
βγαίνει μέσ' ἀπὸ χαντάκια καὶ ἀπὸ λάκκους καὶ ἀπὸ ῥέμα,
ποῦ τοὺς 'πήδησαν μὴ μὲρα παλληκάρια τῆς φακῆς.

Τὴν κυττάζω μὲς 'στ' ἀσκέρι
σὺν σφοντύλι καὶ σὺν σθούρα,
καὶ φορεῖ τοῦ Καλλισπέρη
τὴν φιλοκαπελαδοῦρα.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλὸ
τραγουδεῖ μὲ τὸ 'ψηλὸ,
καὶ κοντὰ τῆς σέρνει ράχη
τοὺς θεσμούς τοῦ Θεωράκη.

'Μπρὸς καὶ πίσω πολεμάρχου μὲ κορδῶματα μεγάλα
ἓνας καὶ ἓνας γιὰ φευγάλα
τῆς γυρεύουνε σπαλέταις
καὶ σπαθιά γιὰ κοτολέταις.

Κι' ὁ κυρίαρχος λαὸς
μεθυσμένος καὶ ἀγλαὸς
μὲ μαχαῖρι, μὲ στιλέτο, μὲ φαλτσέτα, μὲ σουγιά
βλαστημεῖ τὸ βάπτισμά του, τὸν Χριστὸ, τὴν Παναγία.

Καὶ τὰ μούστακο παιδι
δέρνει κύρη, δέρνει μάννα,
καὶ ξερωνώντας τραγουδεῖ
τὴν παχειὰ τὴν 'Αδριάνα.

Π.—Νά! τὴν βλέπω, Φασουλῇ μου... ποῖς Ρωμηὸς δὲν
[γελάει]
πάει μπράτσο μὲ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο φομφαρόν,
τὴν ὕμνου καὶ πετραχήλια καὶ βαρβάντοι καλογέροι,
ποῦ 'ξοδεύουνε γιὰ βδέλλαις ἑκάτὸ δραχμαῖς τὸ χρῆμα.

Μαλλιαροὶ τὴν ψάλλουν διάκοι,
τὴν ὕμνου καὶ οἱ Παππαδάκοι,
τῶν ἐλέγχων τὰ Ταμεῖα,
τῶν Σχολείων τὰ ταμπουρά,
κι' ἡ φρουρὸς 'Αστυνομία,
μὲ τὸ Γκάκι καὶ τὰ Βούρλα.

Μεγαλεῖα περασμένα
τὴν ὕμνου καὶ τωρινὰ,
καὶ παράσημα δεμένα
σὲ γαϊδάρων πεισινά,
κι' ὁ Καρνάβαλος κοντὰ τῆς σοβαρὸς χειροκροτεῖ
καὶ τῆς ρίχνει 'μπρὸς καὶ πίσω σερπαντὲν καὶ κομρετί.

Φ.—Κάτω τὸ πρῶτο Σύνταγμα, μωρὲ κηφηνάρι,
μὲ τὰ παλὰ Σύντάγματα δὲν κάνομε χωρὶ,

κάτω τὸ πρῶτο Σύνταγμα, τὸ 'πάληψαν οἱ χρόνοι,
πρίπει ν' ἀλλάξῃ, βρε παιδιὰ, τὸ πρᾶγμα ποῦ παληώνει.

Βάλτε νὰ πιούμε, μούρτηδες, νὰ γίνωμε στουπί,
μὲ τὸ παλὸν τὸ Σύνταγμα δὲν εἶναι προκοπή,
μὲ τοῦτο μᾶς ἐσταύρωσαν, μᾶς ἔσκασαν, μᾶς πνίγουν,
μὲ τοῦτο, καθὼς βλέπετε, στασίμους μᾶς κρατοῦν,
ὥστε τὸ 'στὰ μπακάλικα σαρδέλαις νὰ τυλίγουν,
'στοὺς Νεοτούρκους ὥστε το, ποῦ Σύνταγμα ζητοῦν.

Πάρτε τοὺς ναργιλέδες σας καὶ ἐλάτε νὰ τὰ 'πούμε,
γιὰ τὴν 'Εθνοσυνέλευσις νὰ φῶμε καὶ νὰ πιούμε,
τὸν Χαλαλάμπε, βρε παιδιὰ, ντακάπο νὰ παντρέψωμε,
κι' ἓνα καινούριο Σύνταγμα πηδώντας νὰ γυρέψωμε,
ἔσχετε τοὺς παληοὺς θεσμούς, πούχουν μεγάλο χάλι,
τοῦ Κορδονιῆ δώστε τοὺς 'στὸ ξύδι νὰ τοὺς βάλῃ.

Μόνο μὲ νέο Σύνταγμα θὰ γίνῃ κατὶ τί,
μόνο μ' αὐτὸ θὰ μορφωθοῦν καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί,
τότε θὰ βάλωμε 'μπροστά τοὺς Τούρκους μὲ τῆς κλάραις,
τότε θὰ ξεφειριάσωμε τῆς φειρισμέναις λιάραις,
ποῦ 'βγήκαν ἀπὸ μέσα τῶν οἱ νέοι Παρισιάνοι,
ὅπου κανένας 'Ορλεὰν τὸ γένος τῶν δὲν φθάνει.

Μὲ τὸ καινούριο Σύνταγμα θὰ λείψ' ἡ χωριατιά
καὶ τὰ παλὰ τῆς τσόκαρα θὰ ρίξῃ 'στὴ φωτιά

κάθε κυρὰ ξεκάλτσωτη καὶ πλύστρα τσοκαροῦ
καὶ θὰ φυτρώσῃ Δούκισσα Μεγάλη τοῦ καιροῦ.

Τότε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ δίκιο σου θὰ 'βρίσκῃς,
τότε τὸ χρώμα τῆς 'ντροπῆς, τῆς παρθενιᾶς σημάδι,
θὰ βλέπῃς καὶ σὲ μάγουλα παρθενικῆς παιδείας
χωρὶς νὰ λὲς, βρε Περικλῆ, πῶς εἶναι κοκκινάδι.

Τότε καὶ εἰς διακονίαν σου θὰ ῥάβουνε πουργιὰ
καὶ θυμιατήρια τῶν ἀγγέλων θὰ γίνονται τάγγεσθ,
τότε θ' ἀλέθῃ μὴ χάσῃ καὶ ὁ ξεχασμένος μύλος
τῆς θεῆς μας τῆς Κοντύλως,
τότε 'στὴν πῆτα θὰ πατῇ καὶ θάνατι ζαχαρένια,
τότε θὰ φτύνουν τοῦ παππᾶ καὶ τοῦ Κατῆ τὰ γένετα,
τότε καθένας θὰ λυσσᾷ τοῦ πλουτισμοῦ τὴν λύσσα,
τότε τὰς Πνύκας θὰ πούκουν καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Νίκης,
τότε τὰ νέα γράμματα θὰ μείνουν ὅπως ἦσαν
ὅταν ὁ Κλέμης τὰ φέρε μαχαρὰν ἐκ τῆς Φοινίκης.

Τὸ χεῖλος μου τὴν εὐκλειαν τὴν πρώτην ψιθυρίζει,
κι' ἐνῶ πρὸς τὴν 'Ακρόπολιν ρεμβάζων τριγυρῶ
ἀπόκοις ἀρχαῖα μάρμαρα προγονικὰ κοπρίζει,
ζήτω τὸ νέο Σύνταγμα φωνάζω καὶ περῶ,
ζήτω τὸ νέο, μ' ἀπαντᾷ, καὶ ἡ δοξα μας ἡ γαία,
καὶ πάω δίπλα του καὶ ἐγὼ καὶ κάνομε παρῆα.

Τραῶ κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ πασσατέμπο τρώω
καὶ τὴν 'Εθνοσυνέλευσιν δοξάζω καὶ γεραίρω,

κι' ένας φρουρός της τάξεως με δέρνει δίχως λόγο....
 με το καινούριο με βαρείς;... επιθυμῶ νὰ ξέρω...
 με το καινούριο, μ' ἀπαντᾷ, καὶ ξέρε το, σακάτη....
 εἰ τότε δός μου κι' ἄλλαις δὴ γιὰ νὰ σοῦ πῶ σπολλάτη.

Τραβῶ πρὸς τὴν Ὀμόνοϊαν, πρὸς τὰ Χαυτεῖα κάτω,
 ποῦ χαύτει μύγαις, Περικλῆ, τρὲ ντιστεγκνὲ φουσάτο,
 κι' ἐνῷ τοὺς χρόνους σκέπτομαι τῆς περισυλλογῆς
 κάποιος με τὸ ποδήλατο με ρίχνει κατὰ γῆς.
 Με τὸ καινούριο μ' ἔρριξες;... επιθυμῶ νὰ ξέρω...
 με τὸ καινούριο, μ' ἀπαντᾷ, καὶ ρίχνει κι' ἕνα γέρο.

Ἐκπλάνομαι 'στὸν καφενὲ με καθεμιά ρεμπέτα
 κι' ἕνας σπαθᾶτος δίπλα μου βροντᾷ τὴν σακαράκα του...
 με τὸ καινούριο, τὸν ῥωτῶ, τὴν πῆρες τὴν σπαλέτα;
 με τὸ καινούριο, μ' ἀπαντᾷ, καὶ στρίβει τὴν μουστάκα του.

Με τὸ καινούριο Σύνταγμα τὸ στήθος μου κορόνει,
 κι' ἕναν Ταμιά, Περικλῆ, κυττάζω νὰ σουφρώνῃ.
 Με τὸ καινούριο, τὸν ῥωτῶ, τὴν κάνεις τὴν ἀμάκα;
 καὶ με τὰ δύο, μ' ἀπαντᾷ, καὶ ξεκουμπίσου, βλάκα.
 Με συγχωρεῖς, σ' ἐπρόσβαλα, παρντόν, τὸ μετανοῶνῶ,
 ἐνόμισα πῶς 'σουφρωνες με τὸ καινούριο μόνο.

Ὡ! δὲν μ' ἀρέσει πλέον τὸ πρῶτον,
 με τοὺς Συμβούλους τῶν Ἀθηναίων
 διψῶ καὶ θέλω νὰ γίνῃ νέον,
 καὶ νὰ σουφρώνω χειροκροτῶν
 μέσῳ φουρνέλων καὶ βαρελῶν
 ἀμακατζήδων σταυραετῶν.

Π.—Μποροῦμε κι' ἄλλο Σύνταγμα καινούριο νὰ ψηφίσουμε,
 ἀλλὰ κι' ἐκεῖνο τὸ παλὸ ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσωμε.
 Καὶ τί πειράζει τάχατε 'στῆς δόξης τάργαλειῶ
 νᾶναι διπλὰ Συντάγματα, καινούριο καὶ παλὸ;
 καὶ με τὰ δὴ Συντάγματα νὰ διπλοκυβερνοῦν,
 νὰ τρῶνε δέκα μοναχὰ καὶ χίλιοι νὰ πεινοῦν;

Φ.—Καλὰ τὸ 'συλλογίστηκες, βρὲ Περικλῆ τσολιᾶ,
 ζήτωσαν τὰ Συντάγματα, τὰ νέα καὶ παλὰ,
 καὶ με τὰ δὴ Συντάγματα τιμὴ νὰ βασιλεῦῃ,
 καὶ με τὰ δὴ κολόκουρο κι' ἀμάκα νὰ δουλεῦῃ,
 καὶ με τὰ δὴ πολέμαρχοι σκιάς νὰ πολεμοῦν,
 καὶ με τὰ δὴ 'στῆς πόρταις μας ψοφήμια νὰ βρωμοῦν.

Με δὴ νὰ μαγαρίζωνται προπάτορες νεκροὶ
 καὶ τὸ κοντό σου πάντοτε νὰ λές καὶ τὸ μακρὸ,
 με δὴ νὰ μπαίνεις νὰ χαλᾷς τῶν ἄλλων τῆς φωληαῖς
 κι' ἐλεύθερα 'στὸ κέφι σου νὰ ρίχνεις πιστολιαῖς,
 με δὴ νὰ μὴν πληρώνεσαι,
 με δὴ νὰ μὴν πληρώνῃς,
 με δὴ νὰ μαχαιρώνεσαι,
 με δὴ νὰ μαχαιρώνῃς,
 νὰ συζητῇς τὸ Τρανσβαῦλ, νὰ κρίνῃς τὴν Ὁράγγην,
 καὶ νᾶρχεσαι 'στὸν τοῖχο μου πρὸς φυσικὴν ἀνάγκην.

Καὶ με τὰ δὴ Συντάγματα λαὸς παραχορτάτος
 ἀπὸ ρετσίναις ἐκλογῶν βαρὺς ν' ἀγκομαχᾷ,
 καὶ με τὰ δὴ Συντάγματα νὰ γίνεσαι 'στὸ κράτος
 ὅ,τι καὶ τώρα γίνεσαι με τὸνα μοναχὰ.

Καλὰ τὸ 'συλλογίστηκες, βρὲ Περικλῆ ζευζέκη,
 ζήτωσαν τὰ Συντάγματα, κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο στέκει.

Σκέψις σοφὴ πραγματικῶς ἀπ' ὅλας τὰς λοιπὰς,
 ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα πῶς ἔχεις τέτοιο νοῦ,
 καὶ σὺ θαρρῶ πῶς ἔπρεπε 'στὸν πόλεμο νὰ πᾶς
 νὰ δράσης με τὴν Πρέβεζα καὶ τὸ Καρμπουρνό.

Ζήτω σου, μπράβο,
 καίω κι' ἀνάβω,
 τρώγω μουστάρδα,
 βάζω κονκάρδα,
 κάνω γιευροῦσι
 με τὸ λεφοῦσι.

Τράλα λαρά,
 μέσα 'στὸ θίρος
 εἶμαι Μαρά
 καὶ Ροβεσπιέρος.

Σκιαὶ πατέρων,
 τόπο νὰ 'μπῶ,
 εἶμαι Κικέρων
 καὶ Μιραμπώ.

Λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, ἐμπρός, παιδιὰ, 'στὸ πόδι
 κι' ἀπὸ τὰ δὴ τὰ κέρατα νὰ πιᾶσωμε τὸ βῆδι,
 λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, λαοῦ παρηγοριά,
 κτυπήσετε τὰ σήμαντρα καὶ τὰ καμπαναριά.
 Καθεὶς Ἐθνοσυνέλευσιν ἀφρίζων ἄς κηρύττῃ,
 Ἐθνοσυνέλευσιν ζητοῦν καὶ 'στοῦ Δρομοκαίτη,
 καὶ πέρα τῆς Ἀγίας Σοφίᾶς ἡχολογοῦν οἱ θόλοι
 πῶς με τὰ δὴ Συντάγματα θὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Π.—Ποῦ τρέχεις ἔτσι, Φασουλῇ;

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, φωστήρι,
 γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι τὸ φύσημά μου 'πῆρα.

Π.—Σταμάτα ἄλλο, Φασουλῇ, μὴ λαχανιάζῃς τόσο,
 καὶ με τὰ δὴ Συντάγματα θὰ σὲ ζυλοφορτώσω.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Πολιτικὴ Πανάκεια, βιβλίον δηλαδή,
 ποῦ διεκτραγωδεῖ
 τὴν τοῦ λαοῦ κατάστασιν καὶ τῆς συναλλαγῆς,
 τὸ διακρίνει παιδεύει καὶ κρίνει διαυγῆς.
 Γεωργιάδης ἔγραψε με πνεῦμα λαϊκόν,
 Καθηγητῆς ἐξαιρετὸς τῶν μαθηματικῶν.

Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ Σχολεῖον
 ἐξέδωκε τὸν Ἀνθρωπὸν, τὸ τέταρτον βιβλίον,
 καθὼς τὰ προηγούμενα διδακτικὸν πολὺ,
 ὅπου θερμῶς συστήνεται κι' ἀπὸ τὸν Φασουλῇ.

Τοῦ Λοῦβρ ὁ Κανελλόπουλος με σχέδια γεμάτος
 'στοῦ Παρίσιού μας ἔφυγε τὴν Ἐκθεσὶν ἐσχάτως
 κι' εἰς ἄλλα περιόνημα τῆς Ἑσπερίας μέρη
 ἀγγεῖα τε καὶ κρύσταλλα θαυμάσια νὰ φέρῃ,
 καὶ ν' ἀπαστράψῃ πάγκαλον τὸ Λοῦβρ τὸ θαυμαστόν,
 τὸ μέγα, τὸ διάσημον, τὸ πανταχοῦ γνωστόν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.